

Hồi Thứ Hai Mươi Ba

MỐI HIỀM NGHỊ GIỮA MẮN CHÍNH LIÊM VÀ MẮN CÔ NƯƠNG

Đại hán đưa mắt nhìn bốn phía một lượt, rảo bước đi mau. Lúc đến trước cửa đột nhiên nghe có tiếng gọi:

– Xin quý vị hãy dừng bước.

Từ trong cổng một đại hán chạy ra. Thượng Quan Kỳ cả kinh tự hỏi: “Phải chăng đây là Đỗ Thiên Ngạc? Sao Đỗ huynh lại gọi ta như vậy?”.

Bỗng thấy đại hán mặt đỏ chắp tay đồng dục hỏi:

– Phải chăng huynh đài đến đây để điếu tang Mẫn lão gia?

Đại hán áo đen khoanh tay đáp:

– Quả vậy! Tại hạ chỉ có duyên gặp mặt Mẫn lão anh hùng một lần, còn ngoài ra không biết ai hết. Xin đại gia cho tôi biết di thể Mẫn lão gia táng ở đâu để tại hạ đến trước mộ phần lạy một lạy...

Đại hán mặt đỏ không chờ nói hết câu đáp ngay:

– Bây giờ đã khuya lắm rồi. Xin các hạ tạm lưu lại đây một đêm. Sáng mai sẽ đưa các hạ đến mộ phần của Mẫn lão gia để tế cũng chẳng muộn gì.

Đại hán áo đen còn đang phân vân thì đại hán mặt đỏ đã xá dài mời khách vào.

Trước tình thế này, đại hán áo đen không còn cách nào khác chối từ đành bước vào.

Thượng Quan Kỳ thừa cơ hội này đi theo sau lưng đại hán vào trong nhà.

Trước mặt cửa đại điện có đặt hai bộ ghế trường kỷ. Trên mỗi bộ có bốn gã hán tử tráng kiện đang ngồi. Mười sáu luồng nhãn quan nhìn chòng chọc vào đại hán áo đen.

Đại hán mặt đỏ đột nhiên quay mặt lại nói:

– Xin các hạ hãy cởi bỏ binh khí xuống gởi ở phòng gác, khi ra về sẽ lấy.

Đại hán áo đen trầm ngâm một lúc rồi cởi đơn đao xuống giao cho đại hán mặt đỏ. Đại hán mặt đỏ tiện tay đưa cho một gã hán tử áo đen bên trái rồi khoanh tay nói:

– Mời các hạ vào!

Thượng Quan Kỳ thấy hai người sóng vai đi vào, chàng cũng đi theo. Tám

gã đại hán giữ cửa thấy chàng hiên ngang đi vào toan đưa tay ra ngăn lại nhưng chàng theo sát nút người nên cứ đi thẳng.

Đại hán mặt đỏ hồng rảo bước đi mau, xuyên qua viện trước đến tầng cửa thứ hai, dẫn đại hán áo đen tới một căn phòng, cười nói:

– Xin các hạ vào đây ngủ một lát, để tôi kêu người bưng cơm rượu đến.

Đại hán áo đen lắc đầu nói:

– Tại hạ còn no lắm, xin miễn đi thôi.

Đại hán mặt đỏ nói:

– Nếu vậy thì xin mời các hạ đi nghỉ đi!

Nói xong cáo từ đi ra.

Thượng Quan Kỳ đứng chờ ngoài cửa, thấy người mặt đỏ lui ra ngỡ là Đổ Thiên Ngạc toan gọi song đại hán mặt đỏ hỏi trước:

– Anh cũng đến đây điếu tang Mẫn lão gia phải không?

Thượng Quan Kỳ nghe giọng nói không đúng bất giác rùng mình hỏi lại:

– Anh là ai?

Chính ra chàng muốn hỏi: “Anh có phải là Đổ huynh không?”. Song hỏi như thế là không tiện cho nên chàng đảo lại câu hỏi.

Gã mặt đỏ tùm tùm cười nói:

– Anh là nhân vật Cái Bang vậy xin mời sang nghỉ bên phòng mé Đông. Đông viện, phòng đầu hầy còn hai phòng trống đó.

Rồi không chờ Thượng Quan Kỳ đáp lại, rảo bước đi ngay.

Thượng Quan Kỳ trong lòng ngờ vực tự hỏi: “Không biết y có phải là Đổ Thiên Ngạc không?”. Rồi chàng đâm ra hoang mang nghĩ thầm: “Bây giờ chỉ có hai đường, một là ra khỏi nơi đây ngay, hai là qua phòng mé Đông xem sao rồi sẽ liệu”. Sau chàng quyết định ra phía Đông viện.

Viện này rất sạch sẽ tráng lệ và tịch mịch. Làn gió thu hiu hiu đưa mùi hoa thơm vào. Nhà đã vắng ngắt lại không có đèn lửa chi hết.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn bốn phía để xem địa thế rồi đi vào phòng đầu. Cửa phòng mở rộng, trong phòng có kê bốn cái giường lớn thì hai giường đã có người, Thiết Mộc và Phàm Mộc đại sư chùa Thiếu Lâm. Hai nhà sư đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ rồi từ từ nhắm mắt lại.

Gần tháng nay Thượng Quan Kỳ gặp nhiều việc quái lạ, tăng thêm phần lịch duyệt, lên nằm trên giường kê gần cửa để nguyên áo và duỗi thẳng chân tay, kéo chăn trùm đầu nằm ngủ.

Mấy năm nay nội công chàng tăng tiến rất nhiều. Tuy suốt đêm chàng bồn tẩu mệt nhọc mà vẫn không sao ngủ được. Chàng khẽ mở một góc chăn bông để ý

nhìn hai nhà sư. Bỗng thấy nhà sư bên mé tả môi miệng mấp máy tựa hồ như đang nói chuyện với nhà sư bên kia, nhưng không nghe rõ câu nào. Chàng biết hai nhà sư đang dùng cách “Truyền âm nhập mật” để nói với nhau. Lại thấy nhà sư tùm tùm cười và quay sang nhìn mình và dùng phép “Thiên Lý Nhập Mật” để trả lời nhà sư mé tả.

Thượng Quan Kỳ chỉ biết hai vị đó là Thiết Mộc và Phàm Mộc đại sư nhưng không biết rõ ai là Thiết Mộc? Ai là Phàm Mộc? Cứ xem tình hình này thì Thượng Quan Kỳ biết là hai nhà sư đang nói về mình. Chàng cho là hai nhà sư biết mình đang nhìn trộm, trong dạ không khỏi bấn khoăn. Có lẽ mình nhìn ngó đã làm cho hai nhà sư khó chịu, chàng liền nhắm mắt lại.

Lát sau, chàng nghe có tiếng chân người vào phòng rồi leo lên chiếc giường còn trống kéo chăn đắp lại. Chàng muốn mở mắt ngó trộm xem là ai nhưng lại e hai nhà sư đang ngấm ngấm theo dõi cử chỉ của mình nên không dám mở mắt ra.

Chỉ trong khoảnh khắc, người mới vào nằm trên giường bên ngáy lên như sấm, dường như đã ngủ say.

Thượng Quan Kỳ bỗng nghĩ ra một kế: Giả vờ làm như tiếng ngáy, người bên cạnh tựa mình thức giấc, rồi ôm chăn ngồi dậy. Chàng chú ý nhìn thì hai nhà sư vẫn ngồi xếp bằng nhắm mắt, tựa hồ như không nghe thấy tiếng ngáy pho pho của người nằm ngủ.

Bên ngoài bóng đêm vẫn u ám, trong nhà ánh sáng chỉ hơi lờ mờ. Trừ tiếng ngáy pho pho không còn tiếng động gì cả, có chăng chỉ là tiếng gió cây rì rào qua làn gió thoảng.

Thượng Quan Kỳ ngoảnh mặt lại nhìn xem người mới đến đó là nhân vật thế nào? Nhưng người này nằm nghiêng, tay ôm đầu đắp chăn nên không trông rõ chi hết.

Tình cảnh tịch mịch này khiến cho người ta phải buồn ngủ. Nhưng cuộc ác đấu kinh hồn vừa xảy ra ở bờ sông, bóng dáng nữ lang áo trắng hạ độc thủ giết người để bịt miệng gieo vào lòng Thượng Quan Kỳ, một chàng thanh niên chưa dày dặn kinh nghiệm giang hồ những ảo ảnh hoang mang trong cảnh bình tĩnh này biết đâu không che dấu một tình trạng cực kỳ hung hiểm.

Bỗng chàng để ý nghe tiếng ngáy của người nằm bên cạnh, dường như không mạch lạc. Có lúc kéo một hơi dài, có lúc dừng lại khá lâu, tựa hồ không phải là tiếng ngáy của người ngủ say.

Thượng Quan Kỳ đang ngẫm nghĩ, bỗng nhà sư giường bên tả từ từ mở mắt ra, hai luồng nhãn quang lấp lánh trong bóng tối lướt qua người chàng rồi nhà sư bước xuống giường đi ra cửa. Nhà sư đi một cách rất nhẹ nhàng, không phát ra một tiếng động.

Thượng Quan Kỳ ngỡ là hai nhà sư cùng hành động với nhau, đã một vị ra thì vị kia cũng phải theo ra nốt. Nhưng không phải. Nhà sư nọ ra lâu rồi mà nhà sư

kia vẫn ngồi yên không nhúc nhích, tựa hồ không biết ông bạn mình đã đi ra ngoài.

Tiếng ngáy vẫn vang tai, có chút mạch lạc. Bầu không khí bên ngoài vẫn tịch mịch. Bóng tối đã nhạt dần, ánh bình minh hừng sáng nơi chân trời.

Thượng Quan Kỳ thở dài nghĩ thầm: “Đại viện này coi bề ngoài có vẻ bình tĩnh nhưng thực ra bao nhiêu tay cao thủ võ lâm tề tựu ở đây, ngấm ngấm cơ tâm tranh đấu là nghĩa làm sao? Chẳng lẽ họ đến đây vì cái chết của Mẫn lão anh hùng? Sự sống chết của Mẫn lão anh hùng lại quan trọng đến các nhân vật võ lâm như vậy?”.

Bao nhiêu câu hỏi chưa tự giải đáp được, thì nhiều mối nghi ngờ khác lại tràn vào đầu óc Thượng Quan Kỳ. Chàng tự hỏi: “Trong chiếc quan tài đó có gì? Nếu quả có xác người, sao nữ lang áo trắng lại vận động nhân lực đem chạy đi một cách kỳ khôi như vậy? Bất luận là xác của Mẫn lão gia hay xác ai đi nữa, tại sao nàng phải dụng tâm như vậy?”.

Lúc chàng mở mắt ra thì nhà sư đi ra lúc nãy đã trở về lúc nào không biết mà đã ngồi xếp bằng trên giường. Nhưng chàng không rảnh để nghĩ đến chuyện mấy nhà sư, chàng để hết tâm trí nghĩ coi trong quan tài kia để những gì?. Chàng càng suy luận càng lâu càng cảm thấy đúng, bất giác thất thanh la lên:

– Phải rồi! Trong đó nhất định không phải xác người.

Nghe tiếng la, hai nhà sư mở choàng mắt ra, chăm chú nhìn vào mặt Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên bình tĩnh, từ từ duỗi thẳng người ra, kéo chăn lên che đầu định ngủ. Nhưng ngủ nào được. Trong óc lại vấy lên bao nhiêu ý nghĩ. Nữ lang áo trắng kia có phải là con gái Mẫn lão gia không? Đã là em gái sao lại dám vượt quyền Mẫn công tử? Tại sao Mẫn công tử lại sợ nàng?

Ý nghĩ của Thượng Quan Kỳ lại chuyển sang nữ lang áo trắng. Bao nhiêu điều bí mật chỉ hỏi mình nàng là ra hết. Song nàng võ công lợi hại vô cùng, khó lòng mà điều tra được. Tốt hơn hết bây giờ là tìm cho ra người trong mật thất có phải là Mẫn lão gia thật hay không? Rồi từ đó sẽ tra ra những bí mật khác. Vấn đề vào trong nhà mật thất cũng không phải dễ, vì chàng mới vào một lần mà lại không lưu tâm đến các ngõ ngách.

Thượng Quan Kỳ nằm một lúc nữa, suy nghĩ rất nhiều. Chàng ngáp dài, tung chăn ngồi dậy, thì hai nhà sư và người ngủ ngáy như sấm đã ra đi tự bao giờ. Mặt trời đã lên cao ba sào, Thượng Quan Kỳ ở trên giường bước xuống xỏ giày vào rồi từ từ đi ra ngoài cửa phòng.

Mấy khóm trúc xanh, vài chậu hoa mơn mớn cùng hai cây bạch dương cao ngất, điểm xuyết cho tòa viện này thêm thanh nhã.

Thượng Quan Kỳ ra tới gốc cây bạch dương, đưa mắt nhìn cảnh vật bốn phía. Các cửa phòng đều mở rộng, nhưng không thấy bóng một người nào. Chàng còn

đang tần ngần không biết đi về đâu, bỗng nghe có tiếng chân người nhè nhẹ đi đến gần bên mình thì dừng lại. Chàng ngấm ngấm vận nội công đề phòng, giả vờ như không biết và đứng yên không nhúc nhích.

Người đó bước đến sau lưng đằng hắng lên một tiếng. Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Ai đó?

Người đó hỏi lại:

– Phải chăng các hạ là nhân vật Cái Bang?

Thượng Quan Kỳ rùng mình nghĩ thầm: “Nếu mình không nhận là người Cái Bang tất gây cho họ một mối nghi ngờ, mà nhận thì lại không biết một tí gì, thậm chí tên họ Bang chủ cũng không biết. Vạn nhất mà người ta hỏi vạn mình, để bại lộ hành tung thì là một trò cười cho thiên hạ.” Chàng nghĩ ngợi hồi lâu rồi cười hỏi lại:

– Tại hạ là người Cái Bang thì sao? Mà không phải Cái Bang thì sao?

Người kia đứng ở phía sau nên chàng không trông rõ mặt, chỉ thấy y cung kính nói:

– Tại hạ được nghe thanh danh Cái Bang đã lâu, lão tiền bối hẩn có địa vị cao quý nơi Cái Bang?

Thượng Quan Kỳ cười hỏi lại:

– Các hạ hỏi tôi có việc gì?

Người kia đáp:

– Nếu các hạ là người của Cái Bang thì cho tại hạ hỏi thăm mấy người cố cựu.

Thượng Quan Kỳ quay đầu lại nhìn, thấy y mặc áo ngắn, biết là thuộc hạ của Mẫn lão gia. Người kia đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ rồi hỏi:

– Quý bang chỉ có mình các hạ đến đây thôi ư?

Thượng Quan Kỳ lấy làm khó nghĩ, còn đang ngần ngừ không biết trả lời ra sao thì đại hán kia tỏ vẻ nóng nảy, khẻ thở dài nói:

– Thiếu gia tôi có thâm giao với mấy vị bên quý bang...

Thượng Quan Kỳ bất đắc dĩ phải hỏi lại:

– Thiếu gia các hạ tìm ai trong bang và có việc gì?

Câu này chàng vừa hỏi vừa nghĩ để kéo dài thời gian nhưng dù sao đi nữa chàng cũng đã thừa nhận là người của Cái Bang rồi.

Thốt nhiên đại hán vui mừng hỏi:

– Các hạ là người Cái Bang tất quen biết Thiếu gia tôi!

Thượng Quan Kỳ lắc đầu đáp:

– Tôi không biết!

Gã kia ngăn người ra hỏi:

– Mời các hạ đến phòng Thiếu gia tôi nói chuyện một chút nên chăng?

Thượng Quan Kỳ bất đắc dĩ gật đầu nói:

– Ừ thì đi!

Đại hán vái dài nói:

– Xin tha thứ cho tiểu nhân đi trước mấy bước để dẫn đường.

Nói xong gã đi trước mấy bước, đột nhiên gã quay đầu lại nói:

– Các hạ nên đi theo sau tôi xa một chút, đừng để thủ hạ tiểu thư tôi trông thấy.

Nói xong lại vái dài bước đi trước.

Thượng Quan Kỳ giật mình nghĩ thầm: “Gã này đưa mình đến ra mắt Mẫn công tử mà lại sợ bọn tâm phúc của Mẫn tiểu thư nhìn thấy. Cứ tình hình này mà nói thì Mẫn công tử đúng là con của Mẫn lão gia rồi”. chàng vừa đi vừa nghĩ cách đối phó lúc gặp Mẫn công tử.

Ra khỏi tòa viện, tình hình đã khác hẳn, chàng thấy rất đông người: người võ trang áo ngắn, kẻ khăn đóng áo dài đi lại tới tấp, người nhà Mẫn gia lẫn với khách đến điếu tang.

Đến chỗ đông người Thượng Quan Kỳ cảm thấy trấn tĩnh hơn. Chàng đi xa xa theo hút gã đại hán qua mấy tòa viện, tới một tòa nhà thật là tịch mịch. Nơi đây chỉ có rất ít người.

Thượng Quan Kỳ thấy gã đại hán vừa rồi đứng ngoài trước cửa vườn nhỏ, vẻ mặt cực kỳ hốt hoảng nhìn đông ngó tây, dường như sợ người bắt gặp. Gã đưa tay vẫy chàng lia lịa, chàng liền rảo bước chạy vào vườn. Nơi đây trồng đầy hoa cỏ xem trang nhã vô cùng.

Mẫn công tử mặc đồ đại tang đứng trên thềm đá trước cửa sảnh đường đang chờ đợi, vừa thấy Thượng Quan Kỳ đã vái dài rồi chạy ra nghênh tiếp đón vào nhà khách.

Thượng Quan Kỳ khẽ ho một tiếng, đưa mắt nhìn cảnh vật trong nhà để tránh tâm sự hoang mang. Chàng thiếu niên đại tang tự mình rót trà đưa lên mời và hỏi:

– Quý bang chỉ có mình các hạ đến đây ư?

Lúc đó, Thượng Quan Kỳ đã bình tĩnh trở lại, nhưng vẫn e nói nhiều tất sinh ra lầm lỡ, nên chàng lạnh lùng khẽ gật đầu.

Mẫn công tử thất vọng bước ra ngoài thềm nói nhỏ với đại hán mấy câu rồi trở lại sảnh đường tự giới thiệu:

– Tại hạ là Mẫn Chính Liêm có duyên hội ngộ cùng Kim tiên bối của quý bang mấy lần.

Thượng Quan Kỳ chẳng biết Kim lão tiên bối là nhân vật thế nào, khẻ gật đầu và ậm ừ cho qua chuyện.

Mẫn Chính Liêm hỏi:

– Các hạ quý danh là gì?

Thượng Quan Kỳ thuận miệng đáp:

– Tại hạ họ Quan.

Mẫn Chính Liêm lại hỏi:

– Phải chăng Quan huynh vâng huấn dụ đến đây? Hay là...

Thượng Quan Kỳ dẫn đo: mình mà nói vâng huấn dụ bề trên tất y sẽ vặn hỏi đến cùng, nếu mình không đáp trúng há chẳng bại lộ hành tung sao?

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lúc đáp:

– Tại hạ tiện đường qua đây, nghe tin Mẫn lão anh hùng tạ thế, nên vào kính điếu. Bang chúa cùng Kim lão tiên bối bên tệt bang chưa chắc đã biết được việc này.

Mẫn Chính Liêm lại hỏi:

– Quan huynh! Huynh có rõ hành tung của Kim lão tiên bối không?

Thượng Quan Kỳ áp ứng:

– Cái đó... cái đó...

Chàng vừa nói vừa nghĩ không ra được câu trả lời ổn thỏa thì Mẫn Chính Liêm mặt đầy vẻ thất vọng than rằng:

– Kim lão tiên bối hành tung vô định. Người muốn gặp ai thì được, chớ khó lòng tìm gặp được người.

Thượng Quan Kỳ thấy Mẫn công tử lộ vẻ lo âu không khỏi nổi tấm lòng hào hiệp, nói:

– Mẫn công tử có việc chi cho tại hạ hay cũng vậy, may ra tại hạ có thể giúp công tử được phần nào trong khi chưa tìm được hành tung Kim lão tiên bối.

Mẫn Chính Liêm khẻ nhíu cặp lông mày nói:

– Tại hạ e rằng không kịp mất rồi.

Chàng bặm đốt ngón tay nói tiếp:

– Kỳ hạn mười ngày nay đã là bảy, chỉ còn có ba ngày nữa thôi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Giả tử không kịp tìm được Kim lão tiên bối nhưng Mẫn huynh lại là chỗ quen thuộc đi lại với tệt bang, tiểu đệ xin tự giúp Mẫn huynh một tay.

Mẫn Chính Liêm thốt nhiên ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Kỳ chòng chọc một lát rồi nói:

– Nếu không được Kim lão tiên bồi giá lâm, e rằng các hạ độc lực khó đảm đương nổi.

Mẫn công tử thở dài một tiếng ngậm ngùi sa lệ nói tiếp:

– Chỉ còn trông vào địa vị tôn quý của Kim lão tiên bồi được kê cận Bang chúa, may ra trước kỳ hẹn người có thể triệu tập được các tay cao thủ bộ hạ chăng?

Mẫn công tử chưa dứt lời, bỗng nghe một tiếng động khẽ, dường như tiếng hạt sỏi nhỏ liệng vào đại sảnh.

Tuy tiếng động rất nhỏ mà Mẫn Chính Liêm lộ vẻ kinh hải vô cùng, biến hẳn sắc mặt, giơ tay áo lên lau ngấn nước mắt trên má, làm bộ vui tươi lớn tiếng nói:

– Quan huynh hãy ngồi chơi thêm chút nữa không được sao?

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn nghĩ thầm: “Mình đã cáo từ đâu? Nhưng chủ nhân đã ra lệnh trục xuất khách, không ra cũng không được”. Chàng liền đứng lên ra ngoài cửa sảnh đường quay lại nói:

– Tại hạ xin kiếu!

Bỗng thấy phía sau có tiếng giày sột soạt, chàng quay đầu lại nhìn thì thấy nữ lang áo trắng gót sen thoăn thoắt bước tới. Chàng giật mình đánh thót một cái, đứng thộn mặt ra trước cửa sảnh đường.

Nữ lang áo trắng chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ rồi tủm tủm cười nói với Mẫn công tử:

– Ca ca! Vị tân khách này ở đâu tới đây?

Mẫn công tử đáp:

– Đây là Quan huynh bên Cái Bang tới!

Thượng Quan Kỳ chấp tay thi lễ nói:

– Không dám phiền Mẫn huynh đưa chân. Tiểu đệ xin ra đại sảnh làm lễ trước linh vị Mẫn lão anh hùng rồi còn phải đi ngay.

Nữ lang áo trắng đứng dưới thềm, cản lối Thượng Quan Kỳ cười nói:

– Mấy vị trưởng lão bên Cái Bang đều là bạn thân của gia phụ hồi còn sinh tiền. Vậy chúng ta đâu phải người ngoài. Xin mời Quan huynh hãy ở chơi chút nữa rồi về. Tiểu muội có mấy lời thỉnh giáo.

Thượng Quan Kỳ than thầm: “Thôi hỏng bét rồi! Nàng mà hỏi đến việc Cái Bang mình đáp không đứng há chẳng lòi đuôi?”. Tuy trong dạ hoang mang, nhưng ngoài miệng chàng vẫn hỏi:

– Chẳng hay Mẫn cô nương muốn hỏi điều chi?

Nữ lang áo trắng xoa bàn tay nhỏ nhắn đáp:

– Xin mời Quan huynh vào nhà ngồi chơi đã!

Tuy vẻ mặt nàng thản nhiên mà Thượng Quan Kỳ cảm thấy trong dạ bấn khoăn. May mà mặt chàng đã bôi thuốc nên dù có biến đổi sắc diện cũng như không.

Nữ lang áo trắng thấy Thượng Quan Kỳ cứ đứng yên liền mỉm cười hỏi:

– Quan huynh có việc chi gấp vậy?

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm giây lát rồi trở gót bước vào trong nhà.

Nữ lang áo trắng bước theo sau chàng. Còn Mẫn công tử đi sau cùng.

Thượng Quan Kỳ vào nhà rồi vẫn đứng trơ ra, ngoài miệng không nói câu gì nhưng trong bụng đang ngấm ngấm nghĩ cách đối phó.

Nữ lang áo trắng thấy Thượng Quan Kỳ mặt lạnh như băng chưa hiểu ra sao, nàng do dự một lúc rồi tươi cười hỏi:

– Quan huynh biết gia huynh đã lâu chưa?

Lúc này Thượng Quan Kỳ phải dẫn đo từng câu ứng đáp, chàng trầm ngâm một lúc rồi đáp:

– Tại hạ chưa biết lệnh huynh bao giờ. Song từng được nghe các trưởng lão tề bang thường đề cập đến Mẫn lão anh hùng cùng Mẫn công tử. Tiếc rằng tại hạ đến chậm một chút, linh cửu Mẫn lão anh hùng đã an táng rồi nên tại hạ vào đây gặp Mẫn công tử để hỏi về tình hình lúc Mẫn lão gia tạ thế đặng mai này khi Bang chủ hoặc các vị trưởng lão tề bang có hỏi đến thì biết mà trình bày.

Mấy câu này chàng tự biết là nó rất phải phép để giải mối nghi ngờ giữa mình và Mẫn công tử. Nữ lang áo trắng cười rất tươi hỏi:

– Gia huynh đã nói cho các hạ biết tình hình lúc gia phụ tạ thế ra sao chưa?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Chưa! Lệnh huynh chỉ cho biết lệnh tôn tạ thế trong một trường hợp rất đột ngột. Hiện nay chưa tiện nói với người ngoài, để mai đây lệnh huynh sẽ trình bày với Bang chủ tề bang.

Nữ lang áo trắng ra chiều rất tán thưởng mấy câu nói kín đáo của anh nàng. Nàng đưa mắt nhìn thiếu niên mặc đại tang nói:

– Gia huynh nói vậy quả đúng lắm! Tình thế hiện nay không cho anh em tôi được phép trình bày những nỗi đau lòng. Hỡi ôi! Những chuyện xảy ra thật là khó ăn khó nói với người ngoài.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lệnh huynh đã không muốn nói, tại hạ cũng không tiện hỏi nhiều.

Nữ lang áo trắng đột nhiên nghiêm sắc mặt, khước mắt lộ sát khí hỏi:

– Chuyến này Quan huynh đến viếng gia phụ là vâng theo huấn dụ của trưởng lão quý bang hay là tự ý Quan huynh?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Nàng hỏi vặn mãi, mình chỉ trả lời không đúng một câu tất cơ mưu bị bại lộ. Sao bằng ta phớt tỉnh đi là hơn”. Nghĩ vậy chàng liền đáp:

– Những điều cô nương hỏi vặn, thứ cho tại hạ miễn trả lời.

Đoạn chàng quay qua Mẫn Chính Liêm chấp tay thi lễ nói:

– Tại hạ đã quấy rầy Mẫn huynh trong lòng rất áy náy, tại hạ xin cáo biệt đây.

Đoạn rảo bước đi ra ngoài sảnh đường.

Nữ lang áo trắng lướt ngang tấm thân uyển chuyển ra chắn lối đi lạnh lùng nói:

– Quan huynh hãy thông thả đã nào!

Thượng Quan Kỳ thấy nàng đứng chắn lối đi, nếu không dừng bước đụng vào người nàng tất là không tiện đành phải đứng lại, do dự một chút rồi hỏi:

– Mẫn cô nương còn có điều chi?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Gia phụ cùng các vị trưởng lão bên quý bang kết giao rất thân mật. Chẳng hay Quan huynh là thuộc hạ vị nào?

Thượng Quan Kỳ ứng biến mau lẹ đáp:

– Cô nương hỏi kiểu này đáng lẽ tại hạ cự tuyệt song vì nghĩ tình thâm giao giữa lệnh tôn và các vị trưởng lão tộ bang nên tại hạ phá lệ cũ xin phúc đáp một câu là tại hạ châu hầu kê cận Bang chủ.

Nữ lang áo trắng đang mặt lạnh như tiền bỗng dưng biến sắc, tươi cười hơn hở nói:

– Tôi có nói gì đâu mà Quan huynh ngạo nghễ như vậy? Thế ra Quan huynh là một trong tả hữu nhị đồng của Bang chủ!

Nàng tủm tủm cười rồi nói tiếp:

– Từ lâu tôi đã nghe quý Bang chủ có hai thiếu niên châu hầu gọi là tả hữu nhị đồng và có tuyệt nghệ hơn đời. Cứ xem khí sắc thì chắc Quan huynh là một trong hai vị đó?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Tình hình Cái Bang mình không biết mảy may ngờ đâu nàng lại chỉ nẻo đưa đường”. Nghĩ vậy chàng chỉ cười nhạt không nói gì nữa.

Với điệu bộ này quả nhiên nữ lang tin đã vại phần, nàng bây giờ rùng mình.

Nguyên nàng định khiêu khích đối phương ngờ đâu lại bị Thượng Quan Kỳ tương kế tựu kế mặc nhiên thừa nhận chứ không trả lời.

Nàng ngẫm nghĩ hồi lâu rồi quay lại hỏi thiếu niên:

– Ca ca! Quan huynh đây phải chăng đúng là một trong nhị đồng kê cận của Bang chủ Cái Bang?

Mẫn Chính Liêm đáp:

– Cái đó huynh không rõ!

Nữ lang áo trắng đột nhiên cười lạt một tiếng, nhìn chòng chọc Thượng Quan Kỳ nói:

– Tả hữu nhị đồng của Bang chủ không bao giờ xa rồi Bang chủ nửa bước có lý đâu lại đi hành động một mình? Rõ ràng ngươi là người giả mạo!

Thượng Quan Kỳ đã lâm vào thế cười hổ, không dám leo xuống, cũng cười lạt một tiếng, mồm miệng như muốn nói nhưng lại thôi.

Chàng toan nói: “Bang chủ tậ bang hiện đang ở gần đây”. Nhưng e nói vậy không trúng nên lại thôi. Chàng lạnh lùng nói:

– Cô nương hỏi vắn như vậy là có dụng ý gì? Bang chủ bốn bang cùng các vị trưởng lão hành tung rất bí mật, dù tại hạ có biết cũng không dám nói.

Nữ lang áo trắng cười lạt nói:

– Nếu Quan huynh nói vậy thì xin Quan huynh hãy ở lại đây để chờ vị trưởng lão nào bên quý bang đến lấy ra!

Thượng Quan Kỳ nổi giận nói:

– Cô nương muốn lưu giữ tại hạ lại đây phải chăng là câu nói khoác?

Nữ lang áo trắng lạnh lùng nói:

– Quan huynh không tin thì hãy đi thử xem!

Thượng Quan Kỳ nhìn chăm chặp vào mặt nữ lang áo trắng, chàng phân vân không biết nên đối phó ra sao trước tình cảnh này.

Nữ lang áo trắng tuy mặt lạnh như băng song thấy Thượng Quan Kỳ nhìn mình chòng chọc, không khỏi bẽn lễn, hai má ửng hồng tức giận nói:

– Ngươi nhìn gì mà nhìn lăm thế? Thật không biết lễ phép là gì nữa!

Thượng Quan Kỳ đang thộn mặt ra nghĩ cách đối phó, bỗng nghe thấy tiếng trách móc mới giật mình tỉnh ngộ cũng cảm thấy thẹn thùng, vội quay mặt đi chỗ khác rồi nói:

– Nếu cô nương còn ương ngạnh không biết lẽ phải, tại hạ bất đắc dĩ phải cương cường.

Tuy chàng thẹn mặt đỏ bừng, nhưng đã bôi thuốc nên không thấy chàng biến sắc.

Nữ lang áo trắng đột nhiên tiến lại đưa ngón tay điểm vào huyệt “Kỳ Môn” của Thượng Quan Kỳ. Nàng ra chiêu một cách cực kỳ đột ngột và mau lẹ rất khó phòng bị, hơn nữa hai bên lại đứng gần nhau. Mẫn Chính Liêm thấy nàng ra tay nhanh như điện chớp, giật mình thất thanh la lên:

– Úi chao!

Thượng Quan Kỳ né mình sang bên để tránh đã ra xa đến hơn ba thước, khiến nữ lang điểm không trúng.

Nữ lang áo trắng thật không ngờ chàng tránh được chiêu này cũng giật mình la lên:

– Nhị đồng của Cái Bang quả nhiên danh bất hư truyền. Tránh được chiêu này thật đáng liệt vào hàng cao thủ bậc nhất trong võ lâm.

o O o